

VZKŘÍŠENÍ

ZPRAVY STRAŠNICKÉ FARNOSTI

č. 53 - červen 2003

ČTYŘICÍTKA

je v biblické řeči – vedle sedmičky, symbolem úplnosti, dokonalosti. To ovšem neznamená, že ten, kdo si připomíná 40. výročí svého narození anebo jiné životní události – výročí maturity, promoce, svatby, kněžského svěcení nebo řeholních slibů apod. – je hotový, dokonalý. Dokonalý je pouze Bůh. Je však zvykem, že lidé se rádi zastavují v určitých okamžicích svého života a bývá to nejčastěji u „kulatých“ výročí. V tom případě by však na prvním místě nemělo být jakési slavení a oslavování, protože to náleží jedině Bohu, ale především děkování.

Když nyní stojím u jednoho z milníků svého života, který mi připomíná zmíněnou čtyřicítku mého kněžského svěcení, chtěl bych upřímně poděkovat Pánu a Panně Marii za kněžské povolání a za všechno to dobré i zlé, co jsem v uplynulých 40 letech prožil, a zároveň prosit o milosrdenství a shovívavost pro moje poklesky a nedostatky, kterých jsem se v této době dopustil.

A protože vy všichni, kteří čtete tyto řádky, se nějakým způsobem podílíte na všech milostech a darech, které jsem od Pána obdržel, proto vás prosím, abyste děkovali spolu se mnou. Vzhledem k tomu, že jsem jeden z vás, a proto jsem podroben slabostem a hříchům stejně jako vy, chci touto cestou poprosit všechny, jimž jsem během uplynulých 40 let způsobil bolest a zarmoutil je, abyste mi odpustili.

Zároveň si vás dovoluji pozvat k eucharistické oběti na sobotu 21. června v 18 hodin do našeho chrámu, abychom společně poděkovali Pánu chvalozpěvem Te Deum.

Srdečně vás zdravím a těším se na shledání s vámi

P. Marian OSB

● OTCI MARIANOVI

**Blaze muži, který se neřídí radami svévolníků,
který nestojí na cestě hříšných,
který neseďává s posměvači,
nýbrž si oblíbil Hospodinův zákon,
nad jeho zákonem rozjímá ve dne i v noci.
Je jako strom zasazený u tekoucí vody,
který dává své ovoce v pravý čas,
jemuž listí neuvadá.**

Vše, co podnikne, se zdaří.

Ž 1

Tento žalm je, myslím, dostačujícím úvodem k následujícím osobním setkáním s tím, který nám byl poslán jako zástupce našeho Pána Ježíše Krista, s našim panem farářem, otcem Marianem.

Otec Marian - věrnost a důvěra

Pro každého kněze je velmi důležitou zkušeností to, co směl prožívat ve svém prvním kněžském působišti - bez ohledu na to, zda mu je třeba 25 nebo jako to bylo v mém případě, kdy mně bylo bez mála 39. A je to především osobnost faráře, který „začínajícího kaplana“ doprovází. Nejinak tomu bylo u mne, když jsem začínal svoje kněžské působení ve Strašnicích u otce Mariana.

Co pro mě otec Marian znamenal a znamená?

Je pro mě ztělesněním člověka důvěry a věrnosti.

Měl jsem možnost se s ním pravidelně scházet a hovořit o různých „věcech“. Z jeho vyprávění jsem vnímal velikou důvěru k Bohu a především k Panně Marii.

A dále na mě velmi zapůsobila jeho věrnost – k Bohu i k lidem. Věrnost, s jakou se neustále modlil za ty, kteří mu byli svěřeni. A také věrnost v plnění svých kněžských povinností.

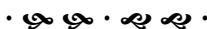
Velmi osvěžující byl pro mě jeho osobitý humor – humor, který má svoji hloubku, je plný radosti a pokoje.

Jsem Bohu vděčný za 2,5 roků, které jsem směl spolu s otcem Marianem prožít.

Děkuji Bohu a Panně Marii za otce Mariana, za 40 roků jeho věrné kněžské služby a vyprošuji mu Boží požehnání a ochranu Panny Marie do dalších let jeho života.

S vděčností

P. Ladislav Štefek

Když se mě někdo zeptá, znám-li otce Mariana již dlouho, souhlasím. Poprvé jsem se s ním totiž setkala jako dítě – letos od toho uplyne čtyřicet let.

Chodila jsem tehdy po světě sotva tři roky. Jemu bylo ještě méně – tedy z hlediska kněžského „stáří“ – měl krátce po svěcení.

Setkali jsme se v Janských lázních. Moc si z toho nepamatuji, ale jedno mi zůstalo. Otec Marian mi udělil novokněžské požehnání. Bylo to poprvé v mém životě a možná mě tato událost do dalšího života nasměrovala. Přestože jsem byla ještě dítě a nemohla jsem chápat ani docenit její význam, otec Marian mi tenkrát věnoval něco, díky čemuž pro mě tato událost nikdy neztratila na důležitosti. Malý primiční obrázek. Provází mě dodnes, stejně jako plody toho dávného požehnání.

Lucie Churaňová

Jak vroucně musím děkovat Bohu za našeho pana faráře, který 23. 6. oslaví 40. výročí kněžského svěcení, za to, že ho poslal do mého života.

Když jsem požádala pana faráře Klenera poprvé o rozhovor, byla jsem politováníhodný ubožák – zaslepený, vzpurný, pyšný – aniž bych to vůbec tušila.

Má víra byla jakousi hrou, v níž šlo o dosažení mých snů časných, spíše než o spásu duše.

Slovo kněze nemělo žádnou váhu a Bůh byl jen k tomu, aby konal co já chci.

Pomoc, kterou jsem tak nutně potřebovala, poslal Pán Bůh v osobě našeho pana faráře a ten to skutečně neměl snadné.

Vždyť kolik zoufalých nářků, výčitek a stížností musel vyslechnout a přemoci, jakmile nešlo všechno podle mých představ!

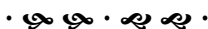
On však zachoval vždy klid, nikdy neztratil trpělivost a s maximální laskavostí dával do pořádku jeden problém za druhým až do úplného ozdravení mého duchovního života.

Od křtu sv. až dodnes mě vedl, takže za to, čím jsem dnes, vděčím jedině jemu.

S úžasem dnes musím děkovat Bohu za jeho lásku a za tohoto kněze, který už 40 let vede duše k Bohu.

A panu faráři přeji, aby mu všechny jeho ovečky oplácely jen láskou – neboť „jen láska má cenu“...

MG

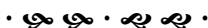
Náš pan farář Marian je velmi hodný a trpělivý člověk. Posuďte sami. Před mnoha lety, když moje děti byli ještě teenageři (dnes mají své vlastní děti starší), zemřela manželovi matka. Požádali jsme P. Mariana o zádušní mši v naší kapli. Přišli jsme celá širší rodina. Pater Marian ve své dobrotě se zeptal našich synů, jestli někdy ministrovali, oni horlivě přikývli, ale už neřekli, že to bylo dávno a mezi mnoha dalšími ministranty.

Otec je pozval k oltáři. Jestli se nepletu, tehdy se ještě přenášelo Písmo ze strany epistolní na stranu evangelní a ministranti měli znát i příslušné odpovědi knězi při mši sv.

No, neznali a ještě se pletli jeden druhému. Pater napovídal, dirigoval je, ale bylo to strašné fiasko. Styděla jsem se hrozně, ještěže mne P. Marian tehdy tolik neznal. Ale ani se nezlobil.

Díky mu, s přáním dobrého zdraví a trpělivosti i nadále.

JaN

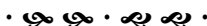
Některá výročí nutí k zamyšlení. Tak i čtyřicáté výročí svěcení. Čtyřicet let budí představu putování pouští. Ale cesta pouští není jen strádání, protože i poušť kvete a přináší krásu a radost. Radostí kněžského života jsou noví pokřtění, navrácení zabloudilí, pomoc při snímání břemen hříchu i těžkostí života. A my, Otče Mariane, jsme si jisti, že takových radostí jste prožil za ta léta mnoho.

Otče Mariane, když se ohlédnete, můžete spatřit očím viditelné dílo, na kterém máte mimořádné zásluhy – nový kostel. Ale existuje i dílo neviditelné, které zakoušíme my, Vaše ovečky, ba i beránci, kterým zprostředkováváte Boží milosti. (Vždyť každou neděli plný kostel je toho potvrzením.) Jsme rádi, že naše farnost má takového dobrého a neochvějného pastýře. Za to Vám děkujeme a děkujeme Bohu, že Vás máme. Prosíme, abyste byl dlouho živ a zdrav.

A nakonec, jak jsme se s Vámi v cizině nepřímo sešli. Loni jsme putovali na kole v zahraničí a měli jsme pro toto putování od Vás doporučení. Ocitli jsme se také u jednoho důstojného pána, který když si doporučení přečetl, radostně zvolal: „Ale vždyť já vašeho pana faráře znám. To je přece strašnický pan farář, který postavil nový kostel!“

Vše dobré a hodně Božích milostí do dalších let vyprošují

Anna a Pavel Hofmannovi

Otec Marian

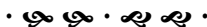
Svámi modlitbami dokáže i nemožné. Všichni si dobře pamatujeme přímluvu „za stavbu nového kostela“. Tatínek vždy kroutil hlavou – to je šílené, zas za nový kostel! A jak je nám tu dobře.

Čtvrtek před prvním pátkem v měsíci – modlitby za kněžská a řeholní povolání. A blíží se další primice, tentokrát Filipa..., před ním to byl P. Adrian Zemek, P. Stanislav Příbyl a to jistě nejsou všichni...

A když si nevím rady, radí mi Otec to, co dělá sám: „Sestrínko, hoďte si korunou, jako losovali apoštolové, ale pak poslechni!“

Vyplatí se to! Díky Otče, jste k nezaplacení!

Lída

Ohlédnutí a poděkování

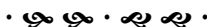
P. Jana Klenera jsem poznal několik měsíců po jeho kněžském svěcení, když začal dojíždět na nedělní ranní mše do Strašnic. Tehdy byl naším duchovním správcem msgr. Josef Vladyka, bývalý sekretář pražského arcibiskupa a kardinála Karla Kašpara. Bylo to v době, kdy se ze Strašnic odstěhoval P. Metod Klement, emauzský benediktin, převzácný kněz, vzorný liturg a proslulý kazatel.

S P. Klenerem jsme se brzy natolik spřátelili, že naše spolupráce, která trvá dosud, nebyla nikdy poznamenána nějakou neshodou. Když pak o Vánocích roku 1965 msgr. Josef Vladyka zemřel, navštívili jsme s pány Petrem Novotným a Václavem Hlávkou tehdejšího pražského apoštolského administrátora – biskupa dr. Františka Tomáška, kterého jsme požádali o to, aby se P. Jan Klener stal novým administrátorem osiřelé strašnické farnosti. Apoštolský administrátor této naší žádosti vyhověl. Ani my, ani ostatní farníci jsme tehdy netušili, že do čela farnosti byl ustanoven pastýř, kterému se podaří uskutečnit sen starých osadníků – postavit nový kostel.

Přiznejme si, že to byla akce skromného a nenápadného kněze, ale akce velice nesnadná, náročná, a námi dodnes ne zcela doceněná. Propadli jsme – i jako křesťané – pokušení světa, přijímáme všechno jaksi automaticky. Často zapomínáme, že se nic „neudělá“ samo, že to vždycky musí udělat někdo konkrétní.

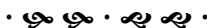
V naší vlasti i v našem městě bylo mnoho kněží, ale jen těm vpravdě „vyvoleným“ se podařilo vybudovat Boží stánek mezi lidmi. Péče o nesmrtelné duše je jistě velmi důležitá, ale nejde vždy vykonávat jen „na chodníku“. Církev ke své činnosti potřebuje i vhodný prostor. S Boží pomocí i s pomocí nesmírně obětavých farníků se podařilo právě P. Klenerovi tento prostor vybudovat. Díky za všechny i za všechno!

Bohuslav Korejs, regenschori

Když jsem poprvé uviděl Otce Mariana, měl jsem strašnou radost. Byl jsem tehdy malý chlapec a má radost pramenila z přesvědčení, že jsem našel Mikuláše. S přibývajícímí měsíci se má radost podstatně zvětšovala, neboť tenhle můj Mikuláš nechodil jen jednou za rok, ale byl tady pořád, celý rok a každý den. Blíž jsem se s P. Marianem setkal na hodinách náboženství, které v tu dobu ještě probíhaly v podzemí staré kaple, což pro mne mělo samo o sobě nádech jistého mystična (zkrátka, pořád jsem tak nějak doufal, že Marian je Mikuláš). Postupem času jsem poznával Otce Mariana stále více. Udivovalo mne, kde se v něm bere taková energie a nadšení, a zároveň také hravost. Zejména pak ovšem trpělivost, se kterou zůstával naprosto klidný, i když jsme ho v hodinách náboženství neustále bombardovali nesmyslnými odpověďmi na jeho otázky. Dodnes pro mě Otec Marian zůstává malou záhadou, mnohem menší než kdysi, ale pořád si čas od času říkám: „Co je to za člověka, který neúnavně 40 let tady buduje Boží dílo, postaví chrám ...“

Pavel Moc

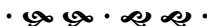

Jak jsem se nestala učitelkou

Jednou, když mi bylo asi 16 let, jsem se zmínila otci Marianovi o tom, že uvažuji o povolání učitelky. P. Marian mi na to řekl: „Nechod' učit! Copak jsi neslyšela o tom, jak žáci nedávno zabili svého učitele? A já si vzpomínám na své začátky, kdy jsem učil ministranty, oni byli téměř všichni vyšší než já... To bylo strašné. Nechod' učit!“

Vzpomínám si, že mi vyprávění P. Mariana připadalo pouze jako legrace a já jsem mu nepřikládala hlubší význam. Nakonec jsem učitelský obor nezvolila, i když ne proto, že mi to P. Marian rozmlouval. Dnes se ale v duchu ptám, zda mi touto historkou nechtěl otec skrytě říct jen tolik, že se na učitelku nehodím, na což jsem záhy přišla i já sama.

Klára

P. Marian čtyřicet let knězem

Čtyřicet let je v lidském životě velmi dlouhá doba. Jak si připomenout, co vše se za tu dobu stalo? Dívám se na svoji svatební fotografii z roku 1968 a vidím před klečícím novomanželským párem mladého kněze tmavých vlasů, příjemné tváře s brýlemi bez obrouček, s mírným radostným úsměvem na rtech. To byl otec Jan.

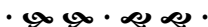
Beru do ruky fotografii z loňské pouti do Reichenau. Stojíme u hrobky opata Berna. Kněz v černém benediktinském oděvu, věneček prošedivělých vlasů, šedivý plnovous, brýle s hnědými obroučkami, ve tváři vážný, až ustaraný výraz. To je otec Marian.

Čtyřicet let ve službě Bohu a naší farnosti. Kolik darů nám za tu dobu dal, kolik milosti nám zprostředkoval. A jaký vztah máme k němu my, jeho farní rodina, jaký vztah mám k němu já?

Není jednoduché přesně popsat, co cítíme k jinému člověku. Nenapadá mě jiný výraz, než že si ho velmi vážím. To pro jeho velikou skromnost, pracovitost a neobyčejnou houževnatost.

Zároveň, po tolika letech společných prožitků, vztah přátelský, snad by se dalo říci, jako ke svému staršímu bratrovi. Také vztah vděčnosti za jeho dobrotu a chápající srdce, které nezahrnují jenom mě, ale celou moji i farní rodinu. A tato vděčnost, ale i úcta a přátelství mě nabádají, abych se stále modlil za našeho duchovního otce Mariana, za hojnost milosti Boží a darů Ducha Svátého, za láskyplné přímlyvy Panny Marie pro něho i pro celou jeho farní rodinu.

Karel Duchek

Co ještě dodat?

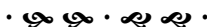
Původně, když jsme se s redakcí Vzkříšení domlouvali na podobě tohoto mimořádného, kněžským čtyřicátinám otce Mariana věnovaného čísla, jsem byl – poněkud sebevědomě – přesvědčen, že mi jako kaplanovi přeci „přísluší“, abych napsal „druhý úvodník“. Jak jsem ale postupně

pročítal jednotlivé krásné postřehy některých našich bratří a sester, mé sebevědomí postupně opadávalo. Začal jsem si totiž uvědomovat, co já, který jsem v naší farnosti teprve jeden jediný rok, mohu k dílu, které Hospodin koná již čtyřicet roků a mnozí z vás jsou toho po celou dobu (nebo aspoň rozhodně delší čas než já) svědky, ještě vůbec dodat, aby to nebylo zbytečné rozměňování. A ono možná ani není třeba nic dodávat, protože dobré Boží dílo se pozná po ovoci. A musím opravdu upřímně říci, že z tohoto ovoce se těším a je vychutnávám od prvního dne, co jsem sem přišel. A to ovoce jste především vy, strašničtí farníci. To o vás může otec Marian – spolu s apoštolem Pavlem – právem říci (ale on to ze skromnosti neřekne): „je přece zjevné, že vy jste listem Kristovým, vzniklým z mé služby a napsaným ne inkoustem, nýbrž Duchem Boha živého, ne na kamenných deskách, nýbrž na živých deskách lidských srdcí“ (srov. 2Kor 3,3). Protože jsme však všichni teprve na cestě k plnosti podoby Kristovy a otec Marian to ví a zároveň touží, aby všichni jeho farníci (a jistě nejen oni) k této plnosti dospěli, může i on spolu s apoštolem také připojit: „a tak vás znovu v bolestech rodím, dokud nebudete dotvořeni v podobu Kristovu“ (srov. Gal 4,19).

Co ještě dodat? Snad jen poděkování a modlitbu:

***Milý otče Mariane,
děkujeme našemu Bohu spolu s Vámi
za vše dobré, co skrze Vás už čtyřicet let činí.
Prosíme,
aby dobrý Bůh
Vás stále provázel svým požehnáním
na všech Vašich cestách,
abychom se tak mohli jednou,
až se naše pozemská pouť skončí,
společně radovat v jeho nebeském království.***

otec Jan

● ZPRÁVY Z FARNOSTI

☞ Farní knihovna nabízí zdarma **zájemcům o chemii** odborné knihy autorů: Wichterle – Anorganická chemie, Lukeš – Organická chemie, Brdička – Fyzikální chemie, různé chemické česko-anglicko-německo-ruské slovníky. Zájemcům o jazyky nabízíme učebnice angličtiny, němčiny, italštiny, několikajazyčné příručky nejpotřebnějších frází při cestování aj.

☞ Sbírká šatstva – fara Karlín momentálně šatstvo nepotřebuje. Doporučujeme vám, abyste **pěkné šatstvo, které chcete darovat**, odevzdali v Arcidiecézní charitě, Pernerova 20, Praha-Karlín.

Nebo v Diakonii Broumov – Praha 10, Vršovice, Taškentská 1413 (proti továrně Kooh-i-noor), příjem pondělí až pátek od 12.30 do 17.30 hod.

☞ **Farní knihovna** oznamuje, že bude mít prázdniny od 20. června do 15. září.

● VZPOMÍNKA na pout' strašnické farnosti v dubnu 2002

Einsiedeln, 17. 4. 2002

Einsiedeln leží v krásné krajině švýcarských Alp na jih od Curyšského jezera, přibližně čtyřicet kilometrů jihovýchodně od Curychu. Zřejmě bychom o tomto místě nic nevěděli, kdyby zde nežil svatý Meinrad.

Svatý Meinrad se narodil někdy před rokem 800 poblíž Rottenburgu, vystudoval a byl vysvěcen v benediktinském klášteře Reichenau, kde také roku 823 složil věčné sliby a stal se benediktinem. Zakrátko ho opat Erlebald poslal jako učitele do kláštera Babinchowa u Curyšského jezera. Po určitém čase se svatý Meinrad usadil na jižním břehu Curyšského jezera jako poustevník. Stále více lidí za ním přicházelo do jeho poustevny a žádalo ho o radu. Aby měl více času na modlitby a studium Písma svatého přestěhoval se hlouběji do Temného lesa a vybudoval si svoji poustevnu v blízkosti malého praménku. Přesto zůstával stále pohostinný k poutníkům a z darů, které dostával, pomáhal potřebným. Roku 861 byl zavražděn, protože jeho vrazi předpokládali, že z darů nashromáždil velký poklad. Když nic nenašli, utekli z místa svého zločinu, ale jak praví pověst, dva ochočení havrani, kteří žili u sv. Meinrada, je pronásledovali až do Curychu, kde byli vrazi poznáni, odsouzeni a popraveni. Opat Waldhar odvezl a pochoval tělo sv. Meinrada v Reichenau (v roce 1039 byly ostatky sv. Meinrada převezeny zpět do Einsiedeln a uloženy v nově vybudovaném románském kostele).

Po smrti sv. Meinrada přicházeli na toto místo další poustevníci. Roku 934 přichází mezi ně Eberhard, kanovník ze Štrasburgu, shromažďuje poustevníky pod benediktinskou řeholí, buduje první klášter a kostel zasvěcený Matce Boží Marii a svatému Mauriciovi (roku 948). Od té doby klášter i kostel několikrát vyhořely, byly znovu budovány a přestavovány, až konečnou podobu získaly v osmnáctém století.

Klášter je monumentální čtvercová stavba o straně přibližně dvě stě metrů, které vévodí průčelí chrámu se dvěma vysokými věžemi (56 m). Mezi oběma věžemi nás vítá krásný oblouk přední stěny kostela, plný života, zdobený mnoha okny, sloupy, sochami a římsami. Prostor před chrámem zdobí arkády, tvořící dvě ramena, která centrálními schody vedou poutníky do chrámu. Uprostřed prostoru před schodištěm je krásná „Fontána Panny Marie“, původně pramének sv. Meinrada, později „uzdravující studna Mariina“, z které pili vodu pro uzdravení poutníci již na počátku čtrnáctého století. Vlastní chrám je monumentální stavba, přes sto metrů dlouhá, bohatě zdobená štukovou výzdobou, nástěnnými malbami, zlacením a sochami. Jenom v prostoru bočních lodí má dvanáct oltářů, mimo řady kaplí v navazujících prostorech i v kryptě. Nejznámější a nejvíce navštěvovaná poutníky je kaple Matky Boží se sochou Černé Madony (umístěné sem asi roku 1465), která spolu s Fontánou Panny Marie nejvíce šíří slávu tohoto poutního místa mezi poutníky.

My jsme slavili mši svatou v kapli svaté Máří Magdaleny, původně zповědňi kapli, posvěcené již roku 1684. Útulná, tichá a čistá (dalo by se říci až vyleštěná) kaple byla místem naší střední bohoslužby. Po mši svaté nás pan Škarda (naš krajan žijící ve Švýcarsku) seznámil s historií zdejšího benediktinského kláštera. Byla to dlouhá řada letopočtů a jmen opatů, architektů i umělců, kteří vytvořili toto skvostné dílo.

Z celé té řady mi jasně vystupují dva body. Počátek toho všeho, svatý Meinrad a jeho chudická poustevna v Temném lese a současný stav, monumentální, nádherně zdobený chrám. Jaký progresivní vzestup, řekli by ekonomové. Mě však napadá podobenství o hořčičném zrně, které „... je sice menší než všacka semena, ale když vyrostě, je větší než ostatní byliny a je z něho strom, takže přilétají ptáci a hnízdí v jeho větvích.“ Skutečně zde z hořčičného zrna poustevny vyrostl strom mohutného chrámu, kam „přilétají“ poutníci ve velkém množství. To je první myšlenka, která je celkem pochopitelná a logická. Víím však, že v tomto

podobenství Pán Ježíš mluvil o nebeském království a ne o chrámu. Modlím se proto: „Pane Bože, děkujeme Ti za tento krásný chrám a dej, prosíme Tě, ať umíme z hořčičného zrna víry, kterou jsi nám daroval, nechat ve své duši vyrůst strom nebeského království. Ať ho pečlivě zaléváme a okopáváme, ať ho nelámeme a neškodíme mu.“

La Salette, 19. 4. 2002

Náš autobus se namáhavě šplhá úzkou horskou silnicí do strmých vrchů. Serpentina silnice jakoby přilepené na úbočí strmých srázů nás vedou stále výše a slabší povahy se již nechtějí ani podívat z okénka autobusu po strmém srázu dolů do údolí. Inu, jsme v Alpách! V srdci francouzských Alp, přibližně padesát kilometrů jižně od známého střediska zimních sportů Grenoble, v blízkosti jedné z nejvyšších hor tohoto pohoří (Mt. Pelvoux, 4103 m). Konečně se za jednou z nespočetných zatáček téměř na vrcholku hor, u samého nebe, otevírá široký prostor a na něm se tyčí chrám Panny Marie (Notre Dame de La Salette). Jsme u cíle své dnešní cesty. Toto místo bylo neznámé a bezvýznamné, jak se říká Bohem zapomenutý kraj, až do 19. září 1846.

Toho dne se zde zjevila Krásná Paní dvěma dětem, prostým, v té době negramotným pasáčkům, Melanii Calvatové, které bylo v té době 15 let a Maximinu Giraudovi, kterému bylo 11 let. Proč právě těmto dětem, které neuměly číst ani psát, nechodily do školy ani do kostela a neznaly základní modlitby? Je zbytečné se ptát. Jisté však je, že obsah dlouhého a složitého zjevení dovedly opakovat vždy znova, i když se neuměly naučit ani Otče náš a Zdravas. Opakovaly je vždy stejně a do všech podrobností, ať rodičům, sousedům, faráři nebo později při slyšeních před církevními komisemi, které měly potvrdit nebo popřít pravost tohoto zjevení.

Obsah tohoto zjevení lze zkráceně vyjádřit slovy: „Neobrátí-li se lidstvo, padne na něj mnoho ran, jako Boží trest.“ Nebudu zde vyjmenovávat jednotlivé hrozby tohoto apokalyptického poselství, ale je důležité si znovu připomenout, že dvě základní provinění, která vyslovuje Krásná Paní na počátku rozhovoru s dětmi, jsou nesvěcení neděle a braní jména Božího nadarmo. To jsou provinění lidstva, pro která „...budu nucena ponechat volnou ruku svému Synovi. Jeho ruka je tak těžká, že už ji nemůžu udržet.“ A znovu zdůrazňuje: „Chci-li, aby vás můj Syn neopustil, musím ho bez ustání prosit.“

Proto se dětem zjevuje Krásná Paní sedící, s hlavou v dlaních, proto pláče, proto jí tečou slzy po celou dobu, co s nimi mluví. Její mateřské srdce se chvěje strachem o její pozemské děti, i když jsou nehodné. Je to snaha milující Matky odvrátit od svých dětí strašné nebezpečí, i když se do něho dostaly vlastní vinou. Vyzývá nás k pokání a ptá se také nás prostřednictvím malých pasáček: „Modlíte se dobře mé, děti?“ Kéž bych mohl odpovědět: „Ano Paní“, ale zdá se mi upřímná odpověď Melanie a Maximína: „Och ne, Paní, moc ne“, být i mojí odpovědí.

Pane dej, ať se modlíme tak, aby naše modlitby mohly odčinit naše hříchy.

Pane dej, ať světíme neděle tak, aby to byla milá oběť Tobě přinášena.

Pane dej, ať Tvé jméno vždy vyslovujeme s úctou a láskou.

Naše Paní z La Saletty, Plačící Paní, Paní slitování, pomoz nám, abychom svými hříchy nezraňovali Tvé Mateřské srdce a nezatěžovali dále trestající ruku Tvého Syna.

K. Duchek

● DUCHOVNĚ TURISTICKÁ OBNOVA

Začátkem května jsem se zúčastnil duchovně turistické obnovy organizované kaplanem Janem. Druhý den naší obnovy jsme krátce po jedenácté hodině vyrazili na „krátký“ výlet. Původně plánovaných 7 km se zvrhlo v „děsivých“ 22 km.

Výlet začal v 11 hodin v sobotu výstupem od chaty k místnímu baroknímu kostelu. Poté jsme šli polní cestou směrem k lesu a dále přes hory a doly. Cesta ubíhala příjemně, částečně lesem, částečně mezi lány řepky olejné. Přibližně kolem dvanácté hodiny se nám podařilo demokratickým hlasováním přimět Jana k obědu. Asi za hodinu po obědě jsme dorazili do Dolního Ostrovce. Dále jsme pokračovali po silnici přes les až k firemní chatě Avie. Zde, při odpočinku, jsme se téměř demokratickým hlasováním rozhodli pro nejkratší variantu cesty. Vrátili jsme se kus cesty zpět a pokračovali lesní pěšinou podél řeky k soutoku dvou říček. Zde část výpravy překonala řeku. Zbytek se však rozhodl pokračovat v cestě proti proudu řeky. Druhá část výpravy musela chtě nechtě přeskákat zpět. Po asi 2 hodinách chůze jsme dorazili do Vráže u Písku. Protože jsme byli žízňiví, Jan se rozhodl nakoupit v místní pivnici limonádu. Pro velký úspěch byl nákup ještě zopakován. Poté jsme vyrazili dále. Asi po třičtvrtě hodině chůze jsme dorazili k Jezírku lásky. Zde nás potkaly dvě nešťastné události. Došla nám potrava a začalo pršet. Po dalším kilometru jsme zjistili, že jsme sešli z cesty. Po hodinové chůzi lesem jsme vyšli z lesa. Na první pohled se nám zdálo, že jsme

opět ve Vráži. Účastníci výpravy začali sbírat kameny. Když jsme přišli blíže, ukázalo se, že jsme v Čížové, v cíli naší cesty. Jan byl zachráněn od osudu sv. Štěpána a my jsme mohli v klidu za jeho zpěvu dojít do chaty.

Pavel Vaško

● PRO DĚTI

AHOJ DĚTI!

Prázdniny už klepou na dveře, všichni se těšíme ven do přírody, mezi kamarády, na výlety...

Moc pěkně je prožijte, nezapomínejte, že vše je dar od našeho Pána. Oslavujte ho každý den od rána do večera, rozdávejte radost všude kolem sebe.

Krásné prázdniny!

A co tajemství mezi námi děvčaty, mezi námi kluky? Umíte mlčet? Třeba i o prázdninách?

Lucka: „Terka mi říkala, že jsi jí řekla to tajemství, o kterém jsem ti řekla, abys nikomu neříkala!“

Bětka: „Jak je to možné? Vždyť jsem jí přece řekla, aby ti neříkala, že jsem jí to řekla!“

Lucka: „Možná, že jsi jí to říkala, ale ona mi to stejně řekla. Teď si ale pamatuj, že jsem jí řekla, že ti neřeknu, že mi to říkala, tak doufám, že jí neřekneš, že jsem ti to řekla!“

Během americké občanské války se jeden zvědavce zeptal generála Jacksona: „Pane generále, kde teď nepřítele napadnete?“ Na to mu generál odpověděl: „Povězte, umíte zachovávat tajemství?“ „Ano, jistě, pane generále...“ A generál zvědavci odpověděl: „Já také...“

Tak ahoj po prázdninách!

Lída

● POUŤ DO JABLONNÉHO

24. 5. se konala pouť naší farnosti do Jablonného v Podještědí. Odjížděli jsme v 8 hodin autobusem od našeho kostela. Počasí bylo krásné, svítilo sluníčko. V autobuse jsme si povídali a pojídali svačinky. Také jsme se trochu modlili. Za dvě hodinky jsme byli na místě. Bylo horko, a tak jsme se nejdřív vyrazili osvěžit zmrzlínkou.

Mše svatá začala v 11 hodin. Bazilika sv. Vavřince je krásná, velká a dosti chladná. Tam by měli poutníci fasovat deky. Mši sv. sloužil pan biskup Herbst.

Měl pěkné a krátké kázání o rodině. Že se máme mít rádi, pomáhat si, protože jinak to nefunguje.

Po mši sv. jsme šli pozdravit sv. Zdislavu, která je pohřbena v kryptě. Pak jsme si udělali pěknou procházku ke studánce sv. Zdislavy a na hrad Lemberk, kde sv. Zdislava žila. Potom už jsme upalovali k autobusu, protože pan řidič pospíchal do Prahy. Ještě jednu zmrzlinku a hurá domů. Pouť se nám všem líbila.

Vašek Dvořák

● DEN DĚTÍ V NAŠÍ FARNOSTI

Letošní svátek dětí připadl na neděli. Pro 20 dětí to byl zvláště významný den, neboť při dětské mši svaté poprvé přijaly Pána Ježíše v Eucharistii. Velké poděkování za celoroční přípravu dětí na tuto slavnost patří zvláště panu kaplanovi Janovi.

Odpoledne pro naše nejmenší farníky připravily (zejména) teta Lída a paní Andrea Klapálková dětský den. Počasí pravděpodobně odradilo některé jedince, neboť se schylovalo k bouři. Přesto se sešlo postupně celkem 25 dětí, převážně v doprovodu svých rodičů, na školním hřišti v Dukelské ulici, poblíž našeho kostela.

Děti byly v rámci soutěžního odpoledne (stejně jako při sportovní olympiádě v únoru) rozděleny do pěti družstev podle zeměpisných kontinentů. Plnily řadu sportovních úkolů, např.: štafetové běhy (po jedné noze, žabí skoky, pozadu, skoky snožmo, cval), házely míčkem na cíl, skákaly v pytlích, překonávaly slalomovou dráhu s driblováním míčem, ručkovaly na dětské prolézačce, házely létajícím talířem a míčem do koše, sestřelovaly míčem plechovky, ale i úkolů dovednostních – sestavování slov z nastříhaných písmen či sestavování zrcadlové obrazcové řady. Z vítězství se nakonec těšilo družstvo Evropy, ale radost z pohybu měli všichni.

Při slavnostním zakončení „her“ byly děti za své výkony odměněny krásnými zvířátkovými medailkami, bonbóny a čokoládovými sladkostmi. Nakonec se dostalo i na „zapomenuté“ diplomy. Na závěr pozdravil děti pan kaplan slovy: „Tak čau!“

Dětský den jsme zakončili v pizzerii restaurante VERANDA, kam se nás řada přesunula ze sportovního zápolení. Zde jsme, většinou „za poslední peníze“, dětem i sobě koupili něco na osvěžení (limonádu), protože jsme se s obsluhujícím personálem marně snažili domluvit na zmrzlině pro děti. To byl ale jediný kaz nádherného dne.

Pane kaplane, teto Lído, ještě jednou díky.

Mgr. Zdeněk Krejčí

Nashledanou po návratu z dovolených, od moře, z venkova, z lesů, z hor a jiných, tak příjemných míst, kde rádi odpočíváme a těšíme se z krásy, kterou nám Bůh daroval.

Ať je každý den nejen dnem, který „...*dal nám Pán*“ k radosti a veselí se, ale také dnem chval a vděčnosti protože:

„Bůh je všudypřítomný, nejsem nikdy sám.

Bůh je vševědoucí, mohu se spolehnout na jeho moudrost a prozřetelnost.

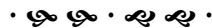
Bůh je všemohoucí, všechno mohu v něm a nemusím si lámat hlavu, jak splní své sliby.

Bůh je nejvyšší spravedlivý, ocení i mou dobrou vůli.

Bůh je nejvyšší milosrdný, mohu za ním vždy znovu přijít s prosbou o odpuštění a vím, že mě nenechá napospas zlu.

JAHVE, ten, který je, je tu pro nás.“

P. Jiří Mikulášek

Bohoslužby v našem kostele:

Po - Pá 18 hod.

So 7, 18 hod.

Ne 7, 9 a 18 hod.

Společná modlitba růžence:

1/2 hod. před každou mší svatou (mimo neděle v 10.30 hod.)

živý růženec každé první pondělí v měsíci (kromě prázdnin)

Příležitost ke svatě zpovědi: 1/2 hodiny před každou mší svatou

Adorace: každý 3. pátek v měsíci po mši sv.

Modlitební skupiny: pondělí, čtvrtek po mši sv.

Advokátní poradna: čtvrtek 17 - 18 hod v knihovně

Chrámový sbor CANTUS AMICI: zkoušky Po 19 - 21 hod.

Úklid kostela: vždy v pondělí od 14 hod.

Podrobně sledujte akce a kalendář na <http://strasnice.lantanet.cz>

Vydává farnost u Neposkvrněného početí Panny Marie, Ke Strašnické 1000/10, Praha 10.

Redakčně zpracoval kolektiv.